

מ"ת (פתח תקווה) 3657-05-17 - מדינת ישראל נ' נתנאל מויאל

מ"ת (פתח-תקווה) 3657-05-17 - מדינת ישראל נ' נתנאל מויאלשלום פתח-תקווה

מ"ת (פתח-תקווה) 3657-05-17

מספר פל"א 193026/2017

מדינת ישראל

נ ג ד

נתנאל מויאל

ב"כ המבקשת

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה

[16.05.2017]

לפני כבוד השופט טל פרי

עו"ד דורסמן

ב"כ המשיב עו"ד וקסלר יפים מטעם הסנגוריה הציבורית

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21

לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "החוק"].

על פי האמור בבקשה עותרת המבקשת כי בית המשפט יורה על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בדמות מעצר בית

מלא וכן להורות על פסילתו עד תום ההליכים המשפטיים ואף מעבר ל- 6 חודשים.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בהיותו בלתי מורשה ונהיגה ללא ביטוח.

באשר לראיות לכאורה:

אין מחלוקת עקרונית בין הצדדים באשר לקיומן של ראיות לכאורה.

אין חולק כי המשיב נהג ברכב כאמור בכתב האישום ואולם, הצדדים חלוקים על שאלת היות המשיב בלתי מורשה

לנהיגה.

אין ספק כי מדובר במקרה ייחודי אשר לא מונח תדיר בפני בית המשפט.

על פי חומר הראיות בתיק, הציגה המבקשת תע"צ משרד הרישוי, ממנו עולה כי המשיב הינו בלתי מורשה לנהיגה.

בדיון אשר התקיים ביום 9.5.17, מועד בו הוגש כתב האישום ובצידו הבקשה למעצר עד תום ההליכים, הציג המשיב

אישור ממשרד הרישוי על פיו עבר מבחן עיוני ביום 6.6.16 וביום 12.9.16 עבר המשיב בחינה מעשית לרכב בדרגה

B.

לאור המסמכים אותם הציג המשיב, נדחה הדיון וזאת על מנת שהמשיב יוכל לגשת למשרד הרישוי ולהביא מסמכים נוספים שיתמכו בטענתו על פיה הוא מורשה לנהיגה.

בדיון שהתקיים היום הציג המשיב רישיון נהיגה אשר נתפס ביום 15.5.17 ואשר אגרה שולמה ביום 16.5.17 ובו נרשם כי המשיב מורשה לנהיגה, הוא נהג חדש משנת 2017 כאשר תוקף הרישיון עד ליום 15.11.17 ואילו האגרה שולמה עד לשנת 2019.

ב"כ המשיב סבור כי לאור המסמכים הרשמיים אותם הציג המשיב, הרי שספק בעיניו אם כלל קיימת עילת מעצר ואף אם יקבע בית המשפט כי קיימת עילה שכזו, הרי שיש מקום לשחרר המשיב בתנאים אשר פגיעתם בחירותו פחותה. עוד מפנה ב"כ המשיב לטעות בבקשת המבקשת, שכן, למשיב אין מאסר על תנאי שהינו חב הפעלה אלא בר הפעלה.

מנגד, טוענת ב"כ המבקשת, כי מדובר במשיב אשר עברו התעבורתי והפלילי מעידים על מסוכנותו, שכן, בעברו, הרשעות דומות וכן הרשעות של נהיגה בזמן פסילה בגין ריצה המשיב עונשי מאסר ארוכים, פסילות ושלילות ארוכות. אכן מדובר בטענה משפטית בדבר תוקפו של רישיון ובפרט האם עצם העובדה כי לא שולמה האגרה אזי, מוכיח הדבר כי מדובר בנהג אשר אינו מורשה לנהיגה.

לטעמי, התשובה מתחלקת לשניים:

אין חולק כי נהג אשר היה מורשה לנהיגה ולא שילם האגרה, לא ניתן לומר עליו כי הוא נהג בלתי מורשה לנהיגה ואולם, המצב שונה לגבי נהג אשר עבר מבחני הרישוי וטרם קיבל את רישיון נהיגתו.

סעיף 11 לפקודת התעבורה שעניינו כשירות לרישיון נהיגה קובע 3 תנאים מצטברים על פיהם רשאית רשות הרישוי ליתן רישיון נהיגה. התנאים הם כי הרשות שוכנעה כי המבקש כשיר לנהוג ברכב שעליו הוגשה הבקשה ואינו פסול לפי הוראות פקודה זו, ושילם האגרה, דהיינו, מדובר בתנאי מצטבר על מנת שנהג ייחשב כמורשה לנהיגה.

במקרה דנן, אין ספק כי האגרה שולמה לראשונה, אתמול ולפיכך, סבורני כי מבחינת פקודת התעבורה הרי שניתן לומר שהמשיב עדיין נחשב כבלתי מורשה.

יחד עם זאת, על אף שהמשיב עבר, לכאורה, את כל המבחנים הנדרשים, הרי שבמועד ביצוע העבירה לא החזיק הוא בידיו רישיון נהיגה כדין.

סבורני, כי מבחינת חומרת העבירה, לא ניתן להתייחס למשיב זה, כשם שמתייחס בית המשפט לנהגים אשר אינם מורשים כלל ועיקר. שכן, אין ספק כי משיב זה עבר את כל המבחנים העיוניים והמעשיים על מנת לעמוד בדרישות החוק.

לאחר שעיינתי בתיק ובכלל חומר הראיות, לרבות המסמכים אותם הציג ב"כ המשיב, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה ואולם, עוצמתן תיבחן, קרוב לוודאי, בהליך העיקרי.

בנסיבות אלה, סבורני כי לאור חומרת העבירה המיוחסת למשיב ולאור עברו אשר כולל 3 הרשעות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, ושני אישומים של נהיגה זמן פסילה, הרי שמתקיימת עילת מעצר ואולם, סבורני שבנסיבות החריות והמיוחדות של המקרה, ניתן לשחרר את המשיב בתנאים שפגיעתם בחירותו - פחותה.

בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום להורות על מעצר בית מלא. אני סבור כי ניתן לאיין מסוכנותו של המשיב במעצר בית לילי בצירוף תנאים נוספים וערבויות מתאימות.

נוכח כל האמור אני מורה כדלקמן:

א. המשיב ישהה במעצר בית לילי, בין השעות 07:00-20:00 בכתובת בן גוריון 73 אזור.

ב. תיחתם ערבות צד ג' על סך 10,000 ₪ על ידי המשיב.

ג. תיחתם ערבות עצמית על סך 10,000 ₪ על ידי המשיב.

ד. מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ נגד המשיב.

מוסבר למשיב כי בית המשפט החליט ליתן בו אמון בזו הפעם, אך אם יפר את האמון שניתן בו ויפר תנאי מתנאי השחרור, יכול ויעצר עד לתום ההליכים נגדו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום כ' אייר תשע"ז, 16/05/2017 במעמד הנוכחים.